

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **L. N.**
zastoupen JUDr. Mgr. Ing. Hanou Karáskovou, advokátkou
se sídlem Jankovcova 94/41, Praha 7 – Holešovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. listopadu 2022, č. j. KUJI
94743/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také je „Stavební úřad“) ze dne 28. 6. 2022, č. j. MHB_ST/801/2020/Ha JID:69168/2022/muhb, a toto rozhodnutí potvrdil. Jím Stavební úřad dle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a dle § 94p odst. 2 ve smyslu § 94o odst. 1 písm. c) zákona č.

183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), zamítl žalobcovu žádost o společné povolení na stavbu: Víceúčelový objekt, Havlíčkův Brod, změna 1, Havlíčkův Brod, Bezručova“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE v xx (dále také jen „Záměr“).

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žaloby popsal žalobce podrobně průběh správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí.
3. Jeho žádost o společné povolení Záměru zamítl Stavební úřad již rozhodnutím ze dne 10. 8. 2020, č. j.: MHB_ST/801/2020/Ha, a to s ohledem na zamítavé závazné stanovisko Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru rozvoje města, ze dne 14. 5. 2020, č. j. MHB ORM/235/2020/Sus-2 a dále s ohledem na sdělení Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru rozvoje města, ze dne 7. 8. 2020, č. j. MHB ORM/461/2020/Sus-4, kterým bylo sděleno, že závazné stanovisko ze dne 14. 5. 2020 zůstává v platnosti. Toto rozhodnutí Stavebního úřadu bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2020, č. j. KUJI 102976/2020, sp. zn.: OUP 348/2020 Ši – 6, věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
4. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 7. 1. 2021, č. j. MHB_ST/801/2020/Ha, JID: 1306/2021/muhb, žalobcovu žádost znovu zamítl, a to s ohledem na zamítavé závazné stanovisko Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru rozvoje města, ze dne 17. 12. 2020, č. j. MHB ORM/461/2020/Sus-6, JID: 128047/2020/muhb. Žalovaný závazným stanoviskem ze dne 8. 3. 2021, č. j. KUJI 13349/2021, OUP 358/2020 – 4, toto závazné stanovisko potvrdil. Stejně tak žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2021, č. j. KUJI 29403/2021, OUP 52/2021 Ši, v podstatě potvrdil rozhodnutí Stavebního úřadu ze dne 7. 1. 2021 o zamítnutí žádosti.
5. Na základě žalobcovy žaloby zdejší soud posledně uvedená rozhodnutí žalovaného a Stavebního úřadu rozsudkem ze dne 3. 3. 2022, č. j. 30 A 48/2021-119, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. V něm Městský úřad Havlíčkův Brod, odbor rozvoje města, úsek územního plánování a GIS, vydal ve věci nové závazné stanovisko ze dne 8. 6. 2022, č. j.: MHB ORM/379/2022/Aub-5, JID: 58003/2022/muhb, ve kterém označil záměr žalobce (stavebníka) jako nepřipustný (dále také jen „Závazné stanovisko“). V důsledku toho Stavební úřad žalobcovu žádost o společné povolení Záměru opět rozhodnutím ze dne 28. 6. 2022, č. j.: MHB_ST/801/2020/Ha, JID: 69168/2022/muhb, zamítl.
7. V odvolacím řízení žalovaný svým závazným stanoviskem ze dne 19. 10. 2022, č. j. KUJI 72777/2022, OUP 305/2021-6 (dále také jen „Potvrzující závazné stanovisko“), závazné stanovisko orgánu územního plánování I. stupně potvrdil. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím rozhodl, jak shora uvedeno.
8. V **prvém žalobním bodu** žalobce namítal porušení zásady rychlosti správního řízení, nedůvodné průtahy ve správním řízení a selhání výkonu kontroly (dozoru) žalovaného nad Stavebním úřadem.
9. Po zrušujícím rozsudku krajského soudu žalovaný vrátil Stavebnímu úřadu správní spis 23. 3. 2022. Stavební úřad ale teprve 23. 5. 2022 požádal orgán územního plánování o vydání nového závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona, přestože z obsahu

rozsudku krajského soudu bylo zcela zřejmé, že tak bude muset učinit. V tom žalobce spatřuje nedůvodné průtahy.

10. Dne 31. 5. 2022 se žalobce obrátil na Stavební úřad se žádostí o vysvětlení průtahů nastalých v rubrikovaném řízení. Na svou žádost obdržel odpověď v tom smyslu, že Stavební úřad připouští, že mohl být nečinný, ale že není povinen účastníkovi řízení důvody nečinnosti vysvětlit.
11. Žalobce se tak dne 12. 7. 2022 obrátil na žalovaného se žádostí o provedení kontroly (dozoru) podle kontrolního řádu, nicméně toto podání vyhodnotil žalovaný zcela v rozporu s jeho obsahem jako odvolání proti v mezidobí vydanému prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci, ačkoliv ze strany žalobce byl žalovaný upozorňován, že se jedná o podnět k výkonu kontroly. Zcela tak dle žalobce selhal ve výkonu dozoru nad Stavebním úřadem coby svým podřízeným orgánem.
12. S touto námitkou žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal, když toliko zcela alibisticky uvedl, že se k této věci nemůže blíže vyjádřit, neboť odvolacímu orgánu nejsou známy důvody, pro které Stavební úřad požádal o vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování až dne 23. 5. 2022.
13. **Ve druhém žalobním bodu** žalobce vytkl žalovanému nesprávné doručování jeho právní zástupkyni. Ta má zřízeny jako fyzická osoba podnikající dvě datové schránky, a to jako advokátka a dále jako insolvenční správkyň. V tomto řízení, jakož i v jemu předcházejícím správním řízení vystupuje jako advokátka – právní zástupkyně žalobce a tedy má jí být doručováno do datové schránky zřízené pro advokátní agendu. Ačkoliv byl žalovaný ze strany právní zástupkyně žalobce na tuto skutečnost upozorněn, stále jí doručoval do datové schránky zřízené pro činnost insolvenční správkyň, a to i napadené rozhodnutí. V návaznosti na to žalobce z procesní opatrnosti namítl neúčinnost doručení napadeného rozhodnutí, neboť toto se sice dostalo do jeho dispozice, nicméně takovéto opakované porušení zákona ze strany žalovaného nemůže být v demokratickém právním státě tolerováno.
14. V dalších žalobních bodech namítal žalobce nepřezkoumatelnost a nezákonnost závazných stanovisek orgánů územního plánování obou stupňů. U obou závazných stanovisek dle žalobce správní orgány nejenže zneužily správního uvážení, ale i svá závazná stanoviska řádně neodůvodnily.
15. V návaznosti na toto obecné konstatování ve **třetí žalobní námitce** žalobce uvedl, že jako první z důvodů nezákonnosti Závazného stanoviska spatřuje rozpor se základními zásadami správního řízení, když postup orgánu územního plánování není v souladu s jednou ze základních vlastností veřejného práva, a to konkrétně jeho předvídatelností v zájmu fungování zásady legitimního očekávání žalobce.
16. Žalobce se několikrát již před podáním žádosti o společné povolení Záměru dostavil na orgán územního plánování I. stupně, kde mu bylo sděleno, že Záměr je přípustný a že vydání kladného závazného stanoviska dle projektu žalobce nebude nic bránit. Následně po podání žádosti ze strany žalobce bylo orgánem územního plánování vydáno závazné stanovisko ze dne 14. 5. 2020, kdy ovšem toto vyhodnotilo, a to zcela překvapivě a neočekávaně, Záměr žalobce jako nepřípustný.
17. Následně se dne 25. 5. 2020 konalo jednání mezi Městským úřadem v Havlíčkově Brodu (pracovníky orgánu územního plánování I. stupně) a žalobcem. Orgán územního

- plánování uvedl podmínky, za kterých by Záměr považoval za přípustný a souladný s územně plánovací dokumentací, jakož i s cíli a úkoly územního plánování – konkrétně, že zadní objekt bude osazen oproti původnímu návrhu výškového osazení níže v souladu s okolními stavbami, což žalobce v upraveném návrhu respektoval, bude připravován jako jednopodlažní, hlavní stavbou bude zástavba proluky, kdy stavba bude mít dvě nadzemní podlaží a podkroví a současně bude řešit stavební otvory do proluky v sousedních domech a umožňovat průjezd k novostavbě víceúčelového objektu.
18. S ohledem na výsledky jednání konaného dne 25. 5. 2020 nechal žalobce stavební dokumentaci přepracovat tak, aby splnila požadavky orgánu územního plánování. Přepracovaná stavební dokumentace byla opětovně předložena orgánu územního plánování, ale dne 15. 7. 2020 bylo žalobci na osobním jednání sděleno, že Záměr je i nadále nepřípustný, neboť dle názoru orgánu územního plánování tento dostatečně nevyužívá možností prostoru proluky k zástavbě, neprokazuje možnost rozsáhlejšího využití a je pouze návrhem účelovým, aby byla umožněna výstavba původně plánovaného objektu v horní části pozemku.
19. Takový postup orgánu územního plánování hodnotí žalobce jako nezákonný, když využití správní uvážení musí být pro žadatele transparentní a předvídatelné tak, aby nebylo neočekávatelné (tak jako v případě žalobce) zasaženo do jeho právní jistoty a legitimního očekávání. Žalobce má za, že tato podmínka při vydávání Závazného stanoviska splněna nebyla.
20. V tomto smyslu je dle jeho názoru zcela nepřezkoumatelné i Potvrzující závazné stanovisko, ve kterém nadřízený orgán územního plánování na jeho str. 9 zcela v rozporu se spisovým materiálem zkresluje závěry zdejšího soudu uvedené v rozsudku ze dne 3. 3. 2022.
21. Dle názoru žalobce jeho námitky v předchozím soudním řízení správním ohledně významu jednání na Městském úřadu v Havlíčkově Brodě konaném dne 25. 5. 2020 vyhodnotil zdejší soud pro rozsudek ze dne 3. 3. 2022 jako právně nevýznamné, a to z důvodu, že vyhověl námitce o nepřezkoumatelnosti v první žalobě žalobcem napadených rozhodnutí. Nicméně zcela nad rámec dané věci se soud podívil nad odklonem od dohody žalobce a orgánu územního plánování, tedy ve chvíli rozhodování o „první“ žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se námitkami žalobce jako nadbytečnými již nezabýval (a to s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu), nicméně žalobce na své námitce trvá i nyní a pro danou věc považuje za důležité, aby se nyní správní orgány s jeho námitkami ve svých závazných stanoviscích řádně vypořádaly. Ovšem z napadeného rozhodnutí, jakož i ze Závazného stanoviska a Potvrzujícího závazného stanoviska se takového odůvodnění dočíst nelze.
22. Žalobce proto tyto úkony správních orgánů hodnotí jako nepřezkoumatelné a tedy se zákonem rozporné. Nemůže se ubránit dojmu, že výsledky jednání na Městském úřadě v Havlíčkově Brodu ze dne 25. 5. 2020 se nehodí žalovanému do jeho konstrukce Potvrzujícího závazného stanoviska a tedy se těchto námitek jednoduše zbavil tak, že si nad nimi „myje ruce“ stručným konstatováním, že tohoto jednání nebyl účasten.
23. **Ve čtvrté žalobní námitce** konstatuje žalobce rozpor s další ze základních zásad správního řízení, konkrétně se zásadou rychlosti řízení. Napadá tu část Potvrzujícího závazného stanoviska, v níž nadřízený orgán územního plánování uvedl, že „využil možnosti

prodloužení lhůty pro vydání svého závazného stanoviska o 30 dnů vzhledem k náročnosti případu ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu, kdy tato lhůta končí dne 22. 10. 2022.“

24. Dle žalobce žalovaný zneužil institutu možnosti prodloužení lhůty, čímž došlo k nedůvodným průtahům a k porušení základních zásad správního řízení (princip rychlosti správního řízení), když v případě žalobce se nejedná o nijak složitý případ, o to více za situace, kdy žalovaný je se spisem již seznámen, neboť v dané věci již jednou rozhodoval a stejně tak v dané věci již jednou proti němu směřovala žaloba proti rozhodnutí správního orgánu.
25. V **páté žalobní námitce** se žalobce věnoval problematice umístění Záměru a jeho srovnávání s denním stacionářem. Ve vnitřní části bloku, ve kterém je rovněž navržen Záměr, se již stavby nacházejí, a to konkrétně denní stacionář. Tedy v předmětné lokalitě je již jeho prostřednictvím zakotven precedent umísťování objektu do vnitřní části bloku.
26. Závazné stanovisko označilo denní stacionář za chybu urbanismu. Potvrzující závazné stanovisko ovšem zastalo názor, že *„krajský úřad nesouhlasí s ÚÚP s tím, že by umístění denního stacionáře do vnitřní části bloku bylo chybou urbanismu a plánování území. Nesouhlasí také, že by zastavování vnitrobloku z urbanistického hlediska bylo nepřijatelné a vedlo by ke zhroucení této formy zástavby. Dle krajského úřadu je denní stacionář pozůstatkem historického vývoje města, a proto není možno její přítomnost vypořádat jednoduše tak, že se prohlásí za chybu.“*
27. Přes to všechno o pár odstavců níže uvádí, že *„rozmístění zástavby v zájmovém území bylo utvářeno tak, že budovy samostatné byly umísťovány při veřejných prostranstvích čili po obvodu zájmového území, zatímco klidové zahrady byly umísťovány uvnitř takto vznikající struktury. Záměr je umísťován v rozporu s tímto principem. Záměr není umístěn na obvodu lokality.“* Tedy nadřízený orgán územního plánování dochází k závěru, že denní stacionář umístěný ve vnitřní části bloku není chybou urbanismu a že se jedná o historický vývoj města, nicméně následně pak uvádí, že Záměr navrhovaný žalobcem není umístěn na obvodu lokality, čímž tedy dle názoru nadřízeného orgánu územního plánování nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům. Toto odůvodnění obsažené v Potvrzujícím závazném stanovisku považuje žalobce za vnitřně rozporné.
28. Má za, že rovněž i v tomto případě zneužily správní orgány správního uvážení, když v území je dán precedent v podobě denního stacionáře, nicméně i přes takto umístěný objekt došly správní orgány k závěru, že Záměr nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům, přičemž s existencí denního stacionáře se nadřízený orgán územního plánování řádně nevypořádal, když sice uvedl, že se nejedná o chybu urbanismu, nicméně jeho existenci ve vztahu k Záměru již dále neřešil. Navíc Záměr se nebude pohledově uplatňovat a nebude působit rušivě, o to více za situace, kdy v tzv. klidové zahradě (jak ji Potvrzující závazné stanovisko označuje) je umístěn právě denní stacionář.
29. Z Územního plánu Havlíčkův Brod plyne, že pozemky, na kterých hodlá žalobce realizovat Záměr, jsou určeny k zastavění. Tedy pokud orgány územního plánování měly potřebu ponechat pozemek nezastavěný, aby plnil funkci tzv. klidové zahrady, měly tento svůj požadavek řešit například změnou územního plánu, nikoliv prostřednictvím daného správního řízení. Takovýto přístup hodnotí žalobce jako narušení svého vlastnického práva, když nad rámec územního plánu kladou správní

orgány další požadavky znemožňující výstavbu na předmětných pozemcích, tedy nadužívají svých kompetencí.

30. **Šestá žalobní námitka** směřovala k nedodržení podmínek prostorového uspořádání z důvodu údajného nedoplnění stávající zástavby, konkrétně k závěru Potvrzujícího závazného stanoviska, že „*předložený záměr nedoplňuje stávající souvislou zástavbu, proto je v rozporu s podmínkami prostorového uspořádání – s kontextem okolní zástavby. Základním požadavkem na stavbu umístovanou do proluky je, že se umístovanou stavbou skutečně doplňuje stávající souvislá zástavba, která předurčuje objemové parametry umístované stavby, což je smyslem ustanovení o proluce.*“
31. Nadřízený orgán územního plánování ale dle žalobce nijak nekonkretizuje, jakým způsobem údajně nemá doplňovat předložený Záměr zástavby, kdy ze shora citovaného odůvodnění se skutečně nelze dozvědět, z jakých důvodů Záměr nesplňuje požadavek žalovaného. Totéž platí o obsahu Závazného stanoviska. Proto obě závazná stanoviska hodnotí jako nepřezkoumatelná.
32. V **posledním (sedmém) žalobním bodu** žalobce k odůvodnění Potvrzujícího závazného stanoviska namítl, že se nadřízený orgán územního plánování řádně nevypořádal s obsahem znaleckého posudku předloženého žalobcem, který zhodnotil Záměr jako souladný.
33. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí Stavebního úřadu

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

34. Žalovaný předně uvedl, že o namítané nečinnosti Stavebního úřadu byl žalobcem informován 12. 7. 2022, tedy v době, kdy již Stavební úřad ve věci vydal rozhodnutí. Žádné prostředky k ochraně před nečinností tak již ze strany žalovaného použity být nemohly. Případné průtahy v řízení před Stavebním úřadem ovšem samy o sobě nezpůsobují nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podání žalobce ze dne 12. 7. 2022 pak bylo posouzeno dle jeho skutečného obsahu jako odvolání proti rozhodnutí Stavebního úřadu. K té jeho části týkající se žádosti o provedení kontroly se žalovaný vyjádřil ve sdělení ze dne 9. 8. 2022. Tato žádost nebyla ani nemohla být předmětem odvolacího řízení, ale byla vyřízena samostatně.
35. Žalovaný dále uznal, že přes upozornění doručoval do nesprávné datové schránky zástupkyně žalobce. Zdůraznil ale, že všechny písemnosti byly zástupkyni žalobce prokazatelně doručeny, žádná z nich nebyla doručena fikcí. Vadné doručování tedy nemělo vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce vznikl újmy v důsledku vadného doručování neupřesnil.
36. Závazné stanovisko a Potvrzující závazné stanovisko označil za přezkoumatelná. Orgány územního plánování i žalovaný vycházely také ze spisového materiálu, jehož součástí je rovněž projektová dokumentace. Na základě jednání ze dne 25. 5. 2020 byla realizována její Změna č. 1 : na pozemku žalobce byla doplněna další 3 parkovací místa, úroveň +/- 0 stavby byla snížena o 0,750 m. Současně byla upravena i úroveň přilehlých zpevněných ploch a k vyrovnání vzniklého výškového rozdílu mezi zpevněnými plochami parkoviště a přilehlých zelených ploch byla navržena nízká opěrná zídka. Tento obsah korespondoval s autorizovanou Změnou č. 1 projektové dokumentace.

37. Pokud žalobce uvádí, že nechal stavební dokumentaci přepracovat dle požadavků orgánu územního plánování vyjádřených na jednání 25. 5. 2020, pak se žalovaný domnívá, že je tím myšlena dokumentace „Soubor staveb parcela č. XA, XC a XF Havlíčkův Brod“, která byla rovněž součástí podkladů pro Potvrzující závazné stanovisko. Tato dokumentace ale nekoresponduje svým obsahem s žádostí o vydání Závazného stanoviska, žádostí o vydání společného povolení ani se zbytkem dokumentace. Žádný z příložených dokumentů, dle kterých by Záměr umisťoval jakoukoliv stavbu do proluky, neodpovídá žádosti žalobce. Z průvodní zprávy dokumentace „Soubor staveb parcela č. XA, XC a XF Havlíčkův Brod“ navíc plyne, že „Víceúčelový objekt, parcela č. XA a XB Havlíčkův Brod“ je pouze jednou z částí souboru staveb (Etapa I.). Z těchto důvodů žalovaný nepřistoupil k hodnocení dokumentace „Soubor staveb parcela č. XA, XC a XF Havlíčkův Brod“ ve smyslu § 96b stavebního zákona.
38. Úřad územního plánování byl požádán žalobcem o vydání závazného stanoviska k záměru „Víceúčelový objekt, parcela č. XA a XB Havlíčkův Brod“. Závazné stanovisko bylo vydáno v rozsahu uvedeném v žádosti žalobce. Ve shodném rozsahu přistoupil k posuzovanému Záměru i nadřízený orgán územního plánování. Je tady zřejmé, že v případě posuzování záměru v rozsahu „Soubor staveb parcela č. XA, XC a XF Havlíčkův Brod“ by bylo nutné vydání nového závazného stanoviska, s čímž by ovšem měla korespondovat i vlastní žádost žalobce o vydání takového závazného stanoviska.
39. Tvzení žalobce, že byl žalovaným zneužit institut prodloužení lhůty, je dle žalovaného nedůvodné a zcela irrelevantní, jelikož to nemá vliv na nezákonnost či nepřezkoumatelnost Potvrzujícího závazného stanoviska.
40. Odmítl rovněž názor, že by Potvrzující závazné stanovisko mělo být vnitřně rozporné. Je pravdou, že nadřízený orgán územního plánování nesouhlasil s některými názory orgánu územního plánování I. stupně vyjádřenými v Závazném stanovisku. Žádný z těchto nesouhlasů však nic nemění na skutečnosti, že uspořádání území je tvořeno městskou blokovou zástavbou. Nadřízený orgán územního plánování důvody, proč je Záměr v rozporu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování, zřetelně uvedl. Záměr nedoplňuje stávající souvislou zástavbu, proto je v rozporu s podmínkami prostorového uspořádání – s kontextem okolní zástavby. Základním požadavkem na stavbu umisťovanou do proluky je, že se jí skutečně doplňuje stávající souvislá zástavba, která předurčuje objemové parametry umisťované stavby. Při respektování současné prostorové kompozice sídla je žádoucí vznik objektu zaplňujícího proluku mezi domy čp. 129 a 130. Zde se nachází obdobná plocha a obdobné objemové parametry pro zastavění jako požaduje Záměr. Při realizaci objektu na uliční čáře ulice Bezručova by bylo dodrženo rozvržení bloku, kde se na uliční čáře nachází objekty a směrem dovnitř bloku jsou pozemky využívány jako zahrady. Takové řešení by odpovídalo kontextu okolní zástavby. Záměr tedy nesplňuje podmínky prostorového uspořádání – respektování současné prostorové kompozice sídla v dané lokalitě. Zastavění proluky je žádoucí z hlediska urbanistického i estetického. Záměr tak nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům na využívání a prostorové uspořádání území s ohledem na podmínky a jeho charakter dle § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona.
41. Pokud jde o znalecký posudek předložený žalobcem, byl nadřízenému orgánu územního plánování výraznou inspirací. V Potvrzujícím závazném stanovisku reflektoval některé jeho závěry k dané problematice – a to umístění stavby do vnitrobloku, hodnocení kvality bydlení či splnění podmínek hospodárného využití zastavěného území.

42. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

43. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ještě replikou, v níž znovu zdůraznil, že z obsahu jeho podání ze dne 12. 7. 2022 adresovanému žalovanému bylo zřejmé, že se nejedná o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, ale o podnět k provedení kontroly Stavebního úřadu. Tou se tak evidentně žalovaný zabývat nechtěl. Dále se žalobce opakovaně věnoval nedůvodným průtahům Stavebního úřadu v daném řízení, nesprávnému doručování písemností jeho zástupkyni a jednáním mezi ním a orgány územního plánování dne 25. 5. 2020 a 15. 7. 2020.

V. Jednání soudu

44. Při jednání soudu dne 25. 7. 2023 strana žalující v podstatě zopakovala svá žalobní tvrzení. Zástupkyně žalobce akcentovala, že se orgány územního plánování nevypořádaly ve svých závazných stanoviscích dostatečně s existencí denního stacionáře ve vnitrobloku. Žalobce se vrátil zejména k jednáním s orgánem územního plánování I. stupně, a to i před podáním žádosti o povolení Záměru, na základě nichž nabyt jednoznačného dojmu, že tento orgán proti Záměru žádné zásadní výhrady nemá. Žalovaný se z jednání omluvil.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

45. Krajský poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. O věci usoudil následovně.

46. Krajský soud úvodem připomíná, že v dané věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 3. 3. 2022, sp. zn. 30 A 48/2021, jímž zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Hlavním důvodem tohoto verdiktu byly vady závazných stanovisek orgánů územního plánování obou stupňů, které dosahovaly intenzity jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V podrobnostech odkazuje soud na odůvodnění tohoto rozsudku, který je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

47. Některé ze žalobních námitek obsažené v nyní podané žalobě zjevně úspěšné být nemohly. Patří mezi ně hned **prvá** z nich, podle níž měly nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí založit průtahy Stavebního úřadu po vrácení věci k dalšímu řízení a selhání výkonu kontroly (dozoru) žalovaného nad Stavebním úřadem.

48. Žalobce konkrétně vytýkal Stavebnímu úřadu, že po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu, když mu 23. 3. 2022 žalovaný vrátil správní spis k dalšímu řízení, požádal orgán územního plánování o vyhotovení nového závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona až 23. 5. 2022. K tomu krajský soud stručně poznamenává, že i kdyby byl Stavební úřad v důsledku shora uvedeného skutečně nečinným ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. (což ovšem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu krajský soud nemůže posuzovat; to není předmětem tohoto řízení), není tato skutečnost způsobilá ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu nelze rozhodnutí správního orgánu zrušit pouze pro průtahy v řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41). Proti tvrzení nečinnosti Stavebního úřadu se mohl žalobce bránit nečinnostní žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s.

49. Stejně tak je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní postup žalovaného po podání žalobce doručeného mu dne 12. 7. 2022, které bylo označeno jako podnět k výkonu kontroly podle kontrolního řádu. Žalobce vytýká žalovanému, že obsah části tohoto podání (která se týkala předmětného stavebního řízení) vyhodnotil jako odvolání do rozhodnutí Stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2022, kterým žádost žalobce zamítl (viz shora). Rovněž správnost či nesprávnost tohoto postupu žalovaného nebude soud v tomto soudním řízení přezkoumávat, neboť výsledek posouzení této otázky nemá pro předmět daného soudního řízení, tedy posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, žádný právní význam.
50. Pokud jde o **druhou žalobní námitku**, pak není sporu o tom, neboť to uznal i žalovaný ve vyjádření k žalobě, že žalovaný doručoval zástupkyni žalobce nikoliv do datové schránky, kterou má zřízenou jako advokátka, ale do datové schránky, kterou má zřízenou jako insolvenční správkyň. Žalobce obecně namítal nezákonnost takového postupu, nicméně nepochybně, že všechny relevantní písemné úkony ze strany žalovaného (výslovně pak potvrdil doručení napadeného rozhodnutí) byly jeho zástupkyni doručeny, byť do nesprávné datové schránky. Z takového skutkového stavu ovšem nelze dovodit neúčinnost doručení napadeného rozhodnutí, jak žalobce v žalobě namítal. Institut doručování je totiž založen na tzv. materiálním pojetí. Podstatné tedy je, zda a kdy se písemnost dostala do sféry vlivu adresáta (srov. např. závěry rozsudku NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293). Napadené rozhodnutí bylo nepochybně doručeno do žalobcovy právní sféry, jeho zástupkyně i on se s jeho obsahem měly možnost seznámit a na něj reagovat, o čemž ostatně svědčí včas podaná žaloba dle § 65 a násl. s. ř. s., v níž s obsahem napadeného rozhodnutí žalobce podrobně polemizuje. Ani sám žalobce v žalobě nekonkretizuje, jaká jeho veřejná subjektivní práva byla v důsledku uvedeného pochybení žalovaného porušena. Rovněž tato skutečnost tedy zákonnost napadeného rozhodnutí nikterak neovlivnila.
51. **Ve třetí žalobní námitce** žalobce vytýkal orgánům územního plánování porušení jedné ze základních zásad správního řízení, a to porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání. V žalobě a při jednání soudu argumentoval tím, že s orgány územního plánování předjednával možnost realizace Záměru ještě před tím, než kupoval pozemky, na nichž se měl Záměr nacházet. Po té, co orgán územního plánování I. stupně vydal dne 14. 5. 2020 závazné stanovisko dle § 96b stavebního zákona se závěrem, že Záměr je nepřijatelný, uskutečnilo se dne 25. 5. 2020 jednání s orgánem územního plánování, na němž tento orgán stanovil podmínky, za kterých by Záměr považoval za přijatelný. Žalobce proto nechal přepracovat projektovou dokumentaci tak, aby těmto podmínkám bylo vyhověno. Při následném jednání dne 15. 7. 2020 však bylo ze strany pracovníků orgánu územního plánování I. stupně znovu konstatováno, že Záměr považují i nadále za nepřijatelný. To považoval žalobce za porušení shora uvedené zásady.
52. Již ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku konstatoval krajský soud zcela zřetelně, že skutečnosti, které předcházely vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování, nejsou pro posouzení věci relevantní. Tím je pouze obsah závazného stanoviska. Proto považoval soud již tehdy za nadbytečné provést žalobcem navrhovaný důkaz výslechem svědka Ing. J. P., autora projektové dokumentace Záměru a její změny, který se účastnil obou uvedených jednání. Návrhu na provedení tohoto důkazu nevyhověl ze stejného důvodu i v současném řízení. Obsah jednání a závěry z nich plynoucí zřetelně vyplývají ze zápisů o průběhu těchto jednání, které jsou založeny ve

správním spise. Přesto se obsahem zápisů (byť spíše obiter dictum) z obou z uvedených jednání podrobně zabýval.

53. Při jednání konaném na místě samém dne 25. 5. 2020, jehož se účastnil žalobce a Ing. P. coby autor projektové dokumentace na straně jedné a pracovníci orgánu územního plánování I. stupně na straně druhé, bylo dohodnuto, že stavba představující Záměr bude snížena o 0,75 m až 1,0 m a její výška nepřesáhne výšku okolních budov. Dále bylo dohodnuto, že stavební záměr bude koncipován tak, že hlavní stavbou bude zástavba proluky na pozemcích p. č. XA a XC mezi domy na pozemcích p. č. XG a XH a že objekt ve vnitrobloku bude pouze související stavbou. Byly zmíněny základní parametry hlavní stavby v proluce a to že celý tento stavební záměr bude realizován ve 2 etapách, v 1. etapě by byla realizována stavba víceúčelového objektu a v 2. etapě stavba v proluce mezi domy. Vydání stavebního povolení 1. etapy mělo být podmíněno předložením a schválením studie záměru v celku. Bylo konstatováno, že při dodržení podmínek uvedených v zápise pod body 1 a 2 by celý záměr z hlediska orgánu územního plánování přípustný byl.
54. Z obsahu zápisu z jednání konaného dne 15. 7. 2020, kterého se za žalobce účastnil Ing. P. a na straně druhé pracovníci orgánu územního plánování I. stupně, plyne, že ze strany stavebníka byla toho dne předložena studie Soubor staveb p. č. XA, XC, XB v k. ú. xx. Zástupce žalobce vyjádřil přesvědčení, že jí byly z jejich strany splněny podmínky uvedené v zápise z 25. 5. 2020. Pracovníci orgánu územního plánování ale byli jiného názoru, tento návrh podle nich nevyužívá možností prostoru proluky k zástavbě, neprokazuje možnost rozsáhlejšího využití. Považovali jej pouze za účelový návrh předložený za účelem, aby byla umožněna výstavba původně plánovaného objektu v horní části pozemku (tedy Záměru – pozn. krajského soudu). Proto Záměr nadále shledali nepřijatelným.
55. Tuto skutečnost následně potvrdil orgán územního plánování I. stupně ve sdělení ze dne 7. 8. 2020, v němž uvedl, že oproti původně předložené projektové dokumentaci došlo ke snížení stavby Záměru, byla upravena úroveň přilehlých zpevněných ploch a k vyrovnání vzniklého výškového rozdílu mezi zpevněnými plochami parkoviště a přilehlými zelenými plochami byla navržena nízká opěrná zídka. Dále byla doplněna další 3 parkovací stání. Tyto změny však nemají na umístění Záměru zásadní vliv. Uzavřel proto, že tak zůstává v platnosti jeho závazné stanovisko z 14. 5. 2020.
56. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil pravdivost tvrzení orgánu územního plánování I. stupně obsažených ve shora uvedeném sdělení - pokud jde o projektovou dokumentaci Záměru, nachází se ve správním spise její změna spočívající ve shora popsaných skutečnostech.
57. Dále se ve správním spise nachází studie „Soubor staveb p. č. XA, XC, XB Havlíčkův Brod“, která předpokládá v I. etapě realizaci Záměru dle upravené projektové dokumentace, v 2. etapě realizaci zástavby proluky v Bezručově ulici mezi domy na pozemcích p. č. XG a XH. Jak však správně konstatoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, tato studie není součástí projektové dokumentace Záměru, jehož umístění a povolení je předmětem daného stavebního řízení.
58. Krajský soud proto shrnuje (jak už uvedl v předchozím svém rozsudku), že obsah jednání mezi žalobcem a orgánem územního plánování I. stupně před vydáním závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona není pro posouzení věci relevantní; tento obsah

(resp. tam vyjádřená stanoviska pracovníků orgánu územního plánování I. stupně) orgán územního plánování I. stupně při tvorbě zmíněného závazného stanoviska nikterak nezavazoval a nezavazuje. Po vrácení věci k dalšímu řízení po zrušujícím rozsudku a po žádosti Stavebního úřadu o vypracování nového závazného stanoviska dle § 96b stavebního zákona tak orgány územního plánování postupovaly správně, pokud hodnotily Záměr v jeho podobě, která je popsána v žádosti o společné povolení ze dne 27. 7. 2020 a která plyne z k ní připojené projektové dokumentace v podobě po její shora popsané změně. K žádným jiným skutečnostem (zmíněné studii, či obsahu zápisů ze shora uvedených jednání) přihlížet nemohly a nemůže tak učinit ani soud v rámci přezkumu zákonnosti těchto závazných stanovisek. Uvedenou žalobní námitku tak důvodnou neshledal.

59. Rozpor s jednou ze základních zásad správního řízení, konkrétně se zásadou jeho rychlosti, namítal žalobce také ve **čtvrtém žalobním bodu**. Brojil proti konstatování nadřízeného orgánu územního plánování v Potvrzujícím závazném stanovisku, dle něhož „*využil možnosti prodloužení lhůty pro vydání svého závazného stanoviska o 30 dnů vzhledem k náročnosti případu ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu, kdy tato lhůta končí dne 22. 10. 2022.*“ K takovému postupu žalobce neshledal důvody.
60. Tato otázka opět nemůže být předmětem přezkumu správního soudu (obdobně jako u prvé žalobní námitky). Ať už nadřízený orgán územního plánování prodloužil lhůtu pro vydání svého závazného stanoviska důvodně či nikoliv, nemohlo to mít ve výsledku žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
61. **Pátá a šestá žalobní námitka** spolu úzce souvisely, směřovaly totiž k podstatě věci, neboť jimi žalobce napadal obsah Závazného stanoviska a Potvrzujícího závazného stanoviska. Vytýkal jim především jejich nepřezkoumatelnost a to jak ohledně otázky umístění Záměru ve spojení a srovnání s již v daném území existující stavbou denního stacionáře (žalobní námitka č. 5), tak ohledně závěru o nedodržení podmínek prostorového uspořádání z důvodu nedodržení stávající zástavby (žalobní námitka č. 6).
62. K tomu krajský soud obdobně jako v předcházejícím svém rozsudku v této věci předeseílá, že rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů jednoznačně vychází v souladu s § 149 správního řádu z obsahu závazných stanovisek dotčených orgánů územního plánování.
63. Ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. je správní soud povolán rovněž k přezkumu závazných podkladů přezkoumávaných rozhodnutí, a to k námitce účastníka. V posuzované věci tedy Závazného stanoviska a Potvrzujícího závazného stanoviska.
64. Přezkum závazných stanovisek (a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která z nich pro jejich závaznost vycházela) žalobce napadal prostřednictvím výše specifikovaných žalobních bodů. Opakovaně poukazoval na to, že tato jsou dle jeho názoru nepřezkoumatelná, a to i v důsledku vnitřní rozpornosti.
65. S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud zdůrazňuje, že je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) i z moci úřední. Je to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.

66. Pro úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem.
67. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
68. Lze shrnout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.
69. Výše uvedené je v obecné rovině možné vztáhnout i na institut závazných stanovisek, a to ve smyslu § 154 správního řádu.
70. O tom, že předpokladem pro to, aby mohl Stavební úřad vyhovět žalobcově žádosti o společné povolení na Záměr, bylo, mimo jiné, i kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování ve smyslu § 96b odst. 1 stavebního zákona, není mezi účastníky řízení sporu.
71. Obsah tohoto závazného stanoviska plyne z ustanovení § 96b odst. 3 téže normy. Dle něho v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv.
72. V Závazném stanovisku dospěl orgán územního plánování I. stupně k závěru, že Záměr není v souladu jak s územně plánovací dokumentací, konkrétně s Územním plánem Havlíčkův Brod, tak s cíli a úkoly územního plánování. Pokud jde o rozpor s Územním plánem Havlíčkův Brod, uvedl, že Záměr je umístován ve stabilizované ploše „SC-Plocha smíšená obytná v centru města“. Poukázal na to, že územní plán stanoví v této funkční ploše podmínky prostorového uspořádání, kdy mimo jiné požaduje respektování současné prostorové kompozice sídla (měřítko a kontext okolní zástavby v dané lokalitě). Těmto požadavkům ovšem Záměr dle jeho názoru nevyhoví, protože je umístován do vnitrobloku. Po popisu lokality konstatoval, že snahou je zachování členění bloku na obytnou zónu vně bloku a klidovou zónu uvnitř bloku, která by měla být využívána k odpočinku a klidu coby zahradní plocha. Umístění nového solitérního objektu, který nemá přímou návaznost na zástavbu, která vnitroblok ohraničuje, by uzavřelo cestu k možné revitalizaci a účelnému využití plochy vnitrobloku. Záměr tedy nesplňuje dle orgánu územního plánování podmínky prostorového uspořádání vymezené Územním plánem Havlíčkův Brod.
73. Závazné stanovisko dále shledalo rozpor Záměru s úkoly územního plánování, konkrétně s těmi, které jsou vymezeny v § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona,

protože nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům na využívání a prostorové uspořádání území s ohledem na podmínky území a jeho charakter. Orgán územního plánování znovu zopakoval, k jakým účelům by mělo zejména sloužit klidové území vnitrobloků v městské zástavbě. V souvislosti s tím se vypořádal i s existencí budovy denního stacionáře, která se v předmětném vnitrobloku, v němž chtěl žalobce realizovat Záměr, již nachází. Konstatoval, že tato stavba byla do dané lokality umístěna ve druhé polovině minulého století. Stacionář nenarušuje účel klidového užívání dané zóny, o víkendech a v odpoledních hodinách je uzavřený a nevytváří tak ruch uvnitř bloku. Přesto jeho umístění do vnitrobloku označil za chybu urbanismu a plánování území, která však nemůže být precedentem k dalšímu zastavování vnitrobloku. Další zastavování vnitrobloku považuje orgán územního plánování za zcela nepřijatelné, vedlo by ke zhroucení této formy zástavby. Při respektování současné prostorové kompozice sídla je naopak žádoucí vznik objektu zaplňujícího proluku mezi domy čp. 129 a 130. Zde se nabízí obdobná plocha i objem pro zastavění jako požaduje Záměr. Pokud by byl takový objekt realizován na uliční čáře ulice Bezručova, bylo by dodrženo rozvržení bloku, kde se na uliční čáře nacházejí objekty a směrem do bloku jsou pozemky využívány jako zahrady a klidové zóny. To by odpovídalo kontextu okolní zástavby. To se ovšem nedá říci o Záměru, kdy objekt je navržen do vnitrobloku. Orgán územního plánování dále shledal, že Záměr je v rozporu rovněž s cíli územního plánování, konkrétně s podmínkou hospodárného využívání zastaveného území dle § 18 odst. 4 stavebního zákona.

74. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah Závazného stanoviska, které ve svém závěru označilo Záměr ze shora uvedených důvodů za nepřipustný.
75. Po podání odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí Stavebního úřadu o zamítnutí jeho žádosti na společné povolení Záměru se žalovaný s ohledem na jeho obsah v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu obrátil na nadřízený orgán územního plánování se žádostí o přezkum Závazného stanoviska. Ten Závazné stanovisko potvrdil. Pokud jde o soulad Záměru s Územním plánem Havlíčkův Brod, tak s některými dílčími závěry Závazného stanoviska (např. zda by Záměr zapadal do okolní zástavby měřítkově) sice nesouhlasil, v tom podstatném se ale obě závazná stanoviska shodla. Záměr nedodržuje v rozporu s územním plánem podmínky prostorového uspořádání při respektování současné prostorové kompozice sídla. Nejedná se o stavbu umístěnou do proluky, neboť nedoplňuje stávající souvislou zástavbu, která předurčuje objemové parametry umístěvané stavby.
76. Pokud jde o rozpor Záměru s cíli a úkoly územního plánování, Potvrzující závazné stanovisko neshledalo (na rozdíl od Závazného stanoviska) rozpor Záměru s podmínkami hospodárného využití zastaveného území dle § 18 odst. 4 stavebního zákona. Nesouhlasilo také s názorem, že umístění denního stacionáře do vnitrobloku v minulosti lze označit za chybu urbanismu a plánování území. Nesouhlasilo také s tím, že by zastavování vnitrobloku bylo z urbanistického hlediska nepřijatelné a vedlo by ke zhroucení této formy zástavby. Dle nadřízeného orgánu územního plánování je denní stacionář pozůstatkem historického vývoje města. Nicméně plně se shodl se závěry orgánu územního plánování I. stupně, že Záměr je v rozporu s § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona, tedy že nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům. Poukázal na to, že dotčené území nebylo sice utvářeno na základě promyšlené urbanistické kompozice, ale struktura stávající zástavby je pojmem odlišným

a tu lze v zájmovém území odpozorovat. Rozmístění zástavby v daném území bylo utvářeno tak, že budovy samotné byly umísťovány při veřejných prostranstvích, čili po obvodu zájmového území, zatímco klidové zahrady byly umísťovány uvnitř takto vzniklé struktury. Záměr je ovšem umísťován v rozporu s tímto principem. Nadřízený orgán územního plánování se shodl s názorem orgánu územního plánování I. stupně, že vyplnění proluky v uliční čáře ulice Bezručova by naopak mělo na výraz blokové zástavby a vnímání veřejného prostranství pozitivní vliv.

77. Na rozdíl od žalobce nespátřuje krajský soud v uvedených stanoviscích a závěrech nadřízeného orgánu územního plánování žádný vnitřní rozpor. Bez ohledu na polemiku o tom, zda umístění denního stacionáře v druhé polovině minulého století lze nazvat chybou urbanismu, jak míní orgán územního plánování I. stupně, nebo se jedná o pozůstatek historického vývoje města, jak míní nadřízený orgán územního plánování, se oba tyto orgány shodly v tom, že existence tohoto objektu v předmětném vnitrobloku nemůže odůvodňovat jeho další zástavbu. A to i s přihlédnutím k charakteru této stavby, jejíž provoz klidovou zónu vnitrobloku zásadně nenarušuje. Orgány územního plánování obou stupňů srozumitelně a logicky odůvodnily, proč považují výstavbu soliterních objektů typu Záměru ve vnitroblocích za rozpornou s úkoly územního plánování vyjádřenými v § 19 odst. 1 písm. d) a e) stavebního zákona. Stejně tak odůvodnily, proč je Záměr v rozporu s obsahem Územního plánu Havlíčkův Brod [konkrétně jednak s kapitolou B. Základní koncepce rozvoje území obce, ochrany a rozvoje jeho hodnot, B1. Hlavní zásady rozvoje písm. i) textové části územního plánu, jednak s podmínkami prostorového uspořádání ve funkční ploše SC – Plocha smíšená obytná v centru města]. Tyto své závěry odůvodnily způsobem přezkoumatelným, dle názoru krajského soudu pak odůvodnění jak Závazného stanoviska, tak Potvrzujícího závazného stanoviska (potažmo odůvodnění rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů) naplňují požadavky kladené § 68 odst. 3 správního řádu.
78. Při své činnosti pak nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení ani jej nezneužily (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), ostatně žalobce v tomto směru s žádným konkrétnějším tvrzením nepřišel, pouze na několika místech žaloby zcela obecně namítal, že správní orgány správní uvážení zneužily či že „nadužily svých kompetencí“.
79. Z obsahu Závazného stanoviska i Potvrzujícího závazného stanoviska je zcela zřejmé, jakým způsobem se orgány územního plánování vypořádaly s existencí denního stacionáře v předmětném vnitrobloku. Krajský soud k tomu nad rámec jejich závěrů pouze doplňuje, že zcela souhlasí s tím, že existence této stavby nemůže představovat precedent odůvodňující bez dalšího realizaci dalších objektů ve vnitrobloku ve stylu „když už tam jednou něco stojí, tak tam může stát i něco jiného“. Přistoupit na takovou argumentaci by ze strany orgánů územního plánování naopak znamenalo faktickou rezignaci na hájení veřejných zájmů na úseku územního plánování. Vždyť objekt denního stacionáře byl do daného území umístěn před mnoha lety, s největší pravděpodobností za úplně jiné podoby územního plánu města Havlíčkův Brod. Nemůže tak legitimizovat bez dalšího umísťování dalších staveb. Krajský soud opakuje, že orgány územního plánování rozumně, logicky a přesvědčivě odůvodnily, proč ani jeho existence v dané lokalitě nemůže odůvodnit přípustnost umístění Záměru v ní.
80. Ve stejné kvalitě pak vysvětlily, proč Záměr nesplňuje podmínky prostorového uspořádání vymezené Územním plánem Havlíčkův Brod, potažmo proč nedoplňuje stávající zástavbu. Orgány územního plánování obou stupňů v souvislosti s touto

problematikou ve shodě poukázaly na solitérní charakter Záměru uvnitř dané zástavby s tím, že k doplnění stávající zástavby by naopak došlo v případě umístění stavby na pozemky žalobce do proluky mezi domy čp. 129 a 130 v Bezručově ulice při dodržení uliční čáry, čímž by došlo nejen k respektování současné prostorové kompozice sídla, ale i k naplnění jedné z hlavních zásad rozvoje území obce vyjádřených v Územním plánu Havlíčkův Brod [kapitola B. Základní koncepce rozvoje území obce, ochrany a rozvoje jeho hodnot, B1. Hlavní zásady rozvoje písm. i) textové části územního plánu]. Tuto svoji představu ostatně orgán územního plánování I. stupně předložil žalobci již při inkriminovaném jednání dne 25. 5. 2020. K námitce žalobce, že Záměr má být realizován ve funkční ploše, která je určena k zastavění, soud sděluje, že předmětná funkční plocha sice realizaci budov umožňuje, ale nikoliv bez omezení, právě proto pro ni územní plán stanovil podmínky prostorového uspořádání.

81. Krajský soud proto uzavírá, že důvodnost páté a šesté žalobní námítky neshledal.
82. Na správnosti závěrů orgánů územního plánování pak nemohl nic změnit ani znalecký posudek Ing. arch. Martina Ondroucha, Ph.D. ze dne 17. 1. 2022 (**sedmá žalobní námitka**) vyhotovený na základě objednávky žalobce, který shledal umístění Záměru v dané lokalitě přípustným. Již v předchozím zrušujícím rozsudku krajský soud konstatoval, že ten může být pro orgány územního plánování toliko výraznou inspirací, např. pokud jde o užívání některých odborných termínů a pojmů, nicméně obsah jejich závazných stanovisek že musí být výsledkem jejich odborného uvážení. Této své povinnosti orgány územního plánování dostály, k obsahu citovaného znaleckého posudku pak evidentně v mnohém přihlédly. Krajský soud proto neprovedl žalobcem navržený důkaz uvedeným znaleckým posudkem ani výsledkem znalce, protože navrhované důkazy byly pro posouzení věci irelevantní.
83. Krajský soud tak uzavírá, že žádnou ze žalobních námitek důvodnou neshledal a nezbylo mu, než dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

VII. Náklady řízení

84. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a měl by proto nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ten však přiznání nákladů řízení nenárokoval a z obsahu soudního spisu krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. července 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu